

מ"ת 53377/06/20 - מדינת ישראל נגד סבטלנ ג דזילוב

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 53377-06-20 ישראל נ' גזנדזילוב

לפני	כבוד השופט אברהם הימן
המבקשת	מדינת ישראל
נגד	
המשיבה	סבטלנ ג דזילוב

החלטה

רקע דיוני

ביום 22.6.20 הוגש נגד המשיבה כתב אישום המייחס לה עבירות של סרסרות, גרימה לאדם לעזוב את מדינתו לשם עיסוק בזנות, הבאת אדם לידי עיסוק בזנות והחזקת מקום לשם זנות, אותן ביצעה בין השנים 2015-2020 וכן עבירות מס והלבנת הון, כאשר על פי הנטען הפיקה המשיבה מביצוע עבירות אלה סך של למעלה מ-5 מיליון ₪.

מאז שהוגש כתב האישום ועד היום, במשך כשנתיים, נתונה המשיבה במעצר עד תום ההליכים מאחורי סורג ובריח. הליכי המעצר בעניינה של המשיבה פורטו לאחרונה בהחלטת בית המשפט העליון מיום 30.6.22 בבש"פ 4366/22, בעניין זה אפנה לאותה החלטה ולהחלטות שקדמו לה ואזכרו בה, ולצורך החלטה זו אציין את אלה:

ביום 12.6.22 הורה בית המשפט העליון (כב' השופט ע' גרוסקופף) במסגרת בש"פ 3914/22 לקיים דיון באפשרות להעביר את המשיבה להמשך מעצר בפיקוח אלקטרוני בבית של בתה.

ביום 26.6.22 הורה בית משפט זה (כב' השופט ש' מלמד) על העברת המשיבה למעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני, בתנאים כדלקמן: מעצר בית מלא בפיקוח אחד משני מפקחים שאושרו לצורך זה, איסור יצירת קשר עם המעורבים בפרשה, איסור יציאה מן הארץ, הפקדה במזומן או בערבות בנקאית בסך של 100,000 ₪, וערבות עצמית וערבות צד ג' של כל מפקחת בסך של 250,000 ₪.

ביום 30.6.22 דחה בית המשפט העליון (כב' השופטת ג' כנפי-שטייניץ) ערר שהגישה המבקשת על ההחלטה להעביר את המשיבה למעצר בפיקוח אלקטרוני אשר התמקד בגובה הערבויות שקבע בית משפט זה כתנאי לכך, בכפוף

להגדלת גובה ההתחייבות העצמית וערבויות צד ג' לסך של 500,000 ₪. בית המשפט העליון קבע כדלקמן:

"כפי שהובהר בפסיקתו של בית משפט זה, "מטרת הפקדת הערבות היא בראש ובראשונה להרתיע את הנאשם מפני הפרת תנאי השחרור", זאת בשל החשש מפני חילוט הערבות במקרה של הפרת תנאי השחרור (ראו: בש"פ 980/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (8.2.2012)). בקביעת תנאי הערובה על בית המשפט לשקול, בין היתר, את מהות העבירה המיוחסת לנאשם; את המידע שבידי התביעה; את עברו הפלילי של הנאשם; את מצבו הכלכלי ויכולתו להמציא את הערובה הנדרשת; וכן את האפשרות שהנאשם יוכל לעמוד בתנאי הערובה (ראו: סעיף 46(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996). כפי שנקבע לא אחת, קביעת גובה העירבון היא תוצאה של מלאכת איזונים בין הצורך להרתיע את הנאשם מפני הימלטות מן הדין או הפרת תנאי השחרור, לבין מצבו הכלכלי של הנאשם ויכולתו לעמוד בהפקדה הנדרשת. על מנת שהחלטה על שחרור או שינוי בתנאי מעצר תהיה בעלת נפקות מעשית, נדרש כי סכום העירבון יהיה בגדר יכולותיו הכלכליות הריאליות של הנאשם (ראו: בש"פ 4708/12 עבדאללה נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (21.6.2012)).

בענייננו, מקובלת עליי טענת העוררת כי בקביעת הערבויות יש מקום להתחשב בהיקף העבירות המיוחסות למשיבה ובגובה ההכנסות שהפיקה, לכאורה, מביצוע העבירות. עם זאת, לא ניתן לגזור את יכולתה הכלכלית העדכנית של המשיבה מהכנסות אלה. כפי שנלמד מטענות העוררת, עם פתיחת ההליך הפלילי נתפסו אצל המשיבה רכוש וכספים רבים לצורך חילוטם העתידי ואין בידי העוררת נתונים כלשהם המעידים על קיומו של רכוש נוסף בידי המשיבה. יש להתחשב גם בתקופת מעצרה הממושכת של המשיבה, בת למעלה משנתיים, שיש להניח שלא היטיבה עם מצבה הכלכלי. בנסיבות אלה, לא ראיתי להתערב בקביעתו של בית המשפט המחוזי בנוגע לסכום העירבון שנקבע כתנאי להעברתה של המשיבה למעצר באיזוק אלקטרוני. לצד זאת, ראיתי להגדיל את גובה ההתחייבות העצמית ואת גובה ערבויות צד ג' שיומצאו על-ידי כל אחת מן המפקחות לסך 500,000 ₪. בכפוף לכך, הערר נדחה".

בעקבות החלטת כב' השופט ש' מלמד מיום 1.7.22 למעקב אחר עמידה בערבויות ("תזכורת ערבויות"), התקיים ביום 4.7.22 דיון בפני כב' השופט צ' קאפח. בדיון זה הודיע בא כוח המשיבה כי אין בידי המשיבה לעמוד בתנאי הערובה שנקבעו וביקש להפחית. כב' השופט צ' קאפח קבע בהחלטתו כי אין הוא מוצא להתערב בהחלטת בית המשפט העליון שניתנה ארבעה ימים קודם לכן (ביום 30.6.22) אשר אישרה את גובה ההפקדה העצמית והגדילה את גובה ההתחייבות העצמית וערבויות צד ג'. כמו כן, קבע דיון נוסף "לבדיקת ערבויות" ליום 11.7.22.

דיון נוסף למעקב אחר עמידה בתנאי שחרור המבקשת ("בדיקת ערבויות") התקיים לפני, כפי ההחלטה הנ"ל, ביום 11.7.22.

טיעוני באי כוח הצדדים

בא כוח המשיבה שב וטען כי אין ביכולתה של המשיבה לעמוד בתנאי ההפקדה. בא כוח המשיבה ציין כי ערבויות צד ג' נחתמו ועתר, למעשה, להסתפק בהם, להסיר את תנאי ההפקדה ולהורות על העברתה של המשיבה להמשך מעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני.

באת כוח המבקשת טענה כי רק לפני מספר ימים קבע בית המשפט העליון את תנאי הערובה ולא ניתן לבקש מבית המשפט לשבת כערכאת ערעור על אותה החלטה. כמו כן טענה כי תנאי הערובה, כפי שנקבעו, נועדו להקשות על המשיבה, אשר לה זיקה לחו"ל, להימלט מן הארץ ואין לשנות מהם.

דיון והכרעה

המשיבה, ילידת 1969, נתונה במעצר מאחורי סורג ובריח במשך כשנתיים. לאחרונה, ביום 26.6.22, הורה בית משפט קמא, על העברת המשיבה להמשך מעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני. ערר שהוגש על החלטה זו נדחה ביום 30.6.22. אלא שמאז, לא עמדה המשיבה בתנאי של הפקדת מזומן או ערבות בנקאית בסך של 100,000 ₪, ולפיכך נותרה במעצר.

הדיון שהתקיים לפני ביום 12.7.22 נועד אמנם ל"בדיקת ערבויות", מן הסתם לפי סעיף 47 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה- מעצרים) התשנ"ו - 1996 (להלן "חוק המעצרים"), אלא שלמעשה, נוכח טענת בא כוח המשיבה כי אין באפשרותה של המשיבה לעמוד בתנאי של הפקדה במזומן/ ערבות בנקאית, הרי שהמסגרת הדיונית המתאימה לדיון היא סעיף 52(ב) לחוק המעצרים, הקובע כי **"אדם המוחזק במעצר בשל אי יכולתו להמציא ערובה, רשאי לפנות בכל עת בבקשה לעיון חוזר"**.

אכן, ועובדה זו לא נעלמה מעיני, הדיון התקיים לפני שלא על פי בקשת בא כוח המשיבה אלא מיוזמת בית המשפט. בקשה לעיון חוזר כאמור לא הוגשה, וכידוע, על פי סעיף 56 לחוק המעצרים חייבת בקשה זו להיות בכתב. עם זאת ומתוך שאני בוחן את עניינה של המשיבה על פי אמות המידה לבקשה לעיון חוזר לפי סעיף 52(ב) לחוק המעצרים, ובמיוחד לנוכח טיעוני בא כוח המשיבה לפיהם אין בכוחה הכלכלי לעמוד בסכום ההפקדה הכספית, עולה המסקנה שלמעשה מדובר בבקשה לעיון חוזר.

מכאן לשאלה מה בין הליך לפי סעיף 47 לחוק המעצרים, המכונה "בדיקת ערבויות" לבין סעיף 52(ב) לחוק זה?

בעניין זה, ראוי להפנות לדבריו הבהירים והמנחים של כב' השופט י' עמית בבש"פ 2309/18 פלוני נ' מדינת ישראל (28.3.18) כדלקמן:

"נראה כי בסעיף 47(ב) לחוק ביקש המחוקק להעניק לעצור מעין "עזרה ראשונה" לאחר מתן ההחלטה, בעיקר על מנת לברר אם ניתנה לעצור האפשרות להתארגן ולעשות את

הסידורים הטכניים הנדרשים כדי לגייס את סכום הערובה שנקבע (למשל, אם נתאפשר לו להתקשר עם בני משפחתו או מכריו לשם כך). ואילו סעיף 52(ב) מיקומו בפרק זמן מאוחר יותר, והוא נועד לבחון יותר לעומק את תנאי הערובה שהושתו על העצור, הן בהיבט של יכולתו הכלכלית והן בהיבט הכולל של חלופת המעצר, קרי, אם יש בחלופה כדי להקהות את עילות המעצר של מסוכנות, שיבוש הליכי משפט והימלטות מן הדין. מדובר אפוא בשתי הוראות דין המשלימות זו את זו. הוראות אלה, משקפות את רצון המחוקק להימנע ממצב בו אדם שוהה במעצר תקופות ארוכות מאחר שלא עלה בידו לגייס את סכום הערובה, מבלי שבית המשפט נתן דעתו על כך ובחן שוב את מכלול הנסיבות".

יש לשים אל לב, כי על פי קביעת בית המשפט העליון, היה על הדיון בעניין שלפני להתקיים כעין חוזר לפי בקשת המשיבה, אלא שלא מצאתי לחסום הדיון דווקא משום נימוק זה הנראה לי פורמלי. לגופו של עניין מצאתי לשקול את טיעוניו של בא כוח המשיבה כי אין ביכולתה הכלכלית של המשיבה לעמוד בסכום ההפקדה הכספית.

אלא שאני סבור כי לא די בטיעון בא כוחה בדבר חוסר יכולתה הכלכלית לעמוד בתנאי ההפקדה מקום בו לא נמסר פירוט מספיק ומניח את הדעת לביסוס חוסר היכולת הכלכלית כפי הנטען. לא פורטו המאמצים שנעשו, אם בכלל, לעמוד בתנאי ההפקדה או חלופות אפשריות לתנאי ההפקדה. וממילא גם לא הייתה למבקשת האפשרות לבחון טענות עובדתיות אלה.

בפסיקה נקבעה "מעין חזקה, הניתנת לסתירה, לפיה ככל שחולף הזמן מבלי שהעצור שילם את הערובה שנקבעה כתנאי לשחרורו, כנראה שסכום הערובה אינו ריאלי מבחינת יכולותיו הכלכליות" (בש"פ 3178/20 אבו זייד נ' מדינת ישראל (18.6.20)). לפיכך, מתעוררת השאלה האם בעניין דנן מדובר בחלוף זמן שיש בו כדי להטות הכף אל עבר המסקנה כי אכן אין ביכולת המשיבה להפקיד את הסכום של 100,000 ש"ח? ראוי לשים אל לב שבחינת סכום ההפקדה חייבת להיעשות בהתחשב בחומרת העבירות, החשש להימלטות לפי שמדובר באזרחית זרה, כמו גם הסכום שהופק על ידי המשיבה, כ- 5 מיליון ש"ח, כתוצאה מפעילותה הפלילית על פי כתב האישום וחומר הראיות. בחינה זו, תביאנו למסקנה כי אין מדובר בסכום כסף מופרז (עיינו בהחלטת כב' השופטת ג' כנפי-שטייניץ מיום 30.6.22).

כאן המקום לציין תוך הדגשה כי כאמור לעיל, לחלוף הזמן בלי שיעלה בידי המשיבה להשתחרר, משמעות לא מבוטלת. במקרה שלפנינו, מאז החלטת כב' השופט מלמד ביום 26.6.22 ועד היום חלפו רק 28 ימים. נראה לי שפרק זמן כה קצר אין בו כדי לשכנע בדבר אי יכולתה הכלכלית של המשיבה להפקיד הסכום.

אשר על כן, משלא הונחה לפני תשתית משכנעת המצדיקה הפחתה של תנאי ההפקדה/הערבות הבנקאית ומנגד עומדות עילות מעצר משום מסוכנות וחשש להימלטות מן הדין, איני מקבל את הטענה לחוסר יכולת כלכלית לעמוד בתנאי ההפקדה.

בנסיבות המקרה לא מצאתי לקבוע מועד "לבדיקת ערבויות". כמובן שבהתאם לחוק יש בידי המשיבה להגיש בקשה לעיון חוזר על פי סעיף 52(ב) על מנת לבסס אי יכולתה הכלכלית.

על פי החלטתי מיום 11.7.22 קבעתי מועד לדיון במעמד הצדדים ליום 18.7.22. לנוכח החלטתי לעיל, אני מורה על ביטול הדיון.

המזכירות תעדכן היומן ותעביר ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ט"ו תמוז תשפ"ב, 14 יולי 2022, בהעדר הצדדים.